

Nemes Adél:

Nem én

(Kiss Judit Ágnes *Képzelt kihallgatás* című verse nyomán)

Kívülről nézni magamat. Ezt találtam ki, mielőtt hazatértem onnan. Figyelni, hogy vajon mi látszik belőlem. Hogy látszik-e, amit nem szabad senkinek megpillantani.

Magamnak se.

Az nem én vagyok.

Mindenki ezt csinálja, nem? Kreál magának egy figurát, aki olyan, amilyennek szerinte lenni kell. Amilyennek mások szerint lenni kell. Aztán, ha látják, igyekeznek tényleg olyan lenni. Úgy tenni, mintha olyan lenne. És attól tényleg olyanná is válik.

A különbség csak annyi, hogy én azt képzelem, hogy engem mindig látnak. Otthon is, magamban is, álmomban is. Minden pillanatban. Ha kibírom így az életem végéig, akkor nem lesz gond.

Akkor eltörölhetem, ami volt.

Akkor nem is volt semmi.

Akkor az tényleg valaki más volt. Nem én.

Ezek nem tudják. A háború az másik világ. Ott ölni kell. Gondolkodás nélkül. Ott olyannak kell lenni. Ha látnak. De valaki ott is mindig lát. Ahogy törsz előre, és nem kegyelmez. Senkinek. Szétloccsantani, lelőni, levágni, felkoncolni, legyűzni, megfélemlíteni. Alázni. Mutatni, hogy te vagy az erős. Ott mindenki olyan. Mindenki, aki számít. Ott más leszel. Az nem te vagy.

Ez a kéz nem az, amivel megfojtottam.

Nem ezzel a szájjal köptem le.

Nem ezzel a lábbal tapostam a gyomrába.

Nem ebből a torokból szakadt ki az üvöltés és harsogott a röhögés, nem ezzel a szemmel néztem, ahogy összezúzott, meggyalázott testtel táncolni próbál, mert húszévesen még nem akar meghalni.

Az nem én voltam.

Én biztonsági őr vagyok a bankban.

Mindenkinek köszönök, segíték sorszámat húzni, egy pohár vizet hozok a nagy melegben. Megcirógatom az unatkozó kisfiú fejét, és bűvészlucsköt mutatok neki egy

pénzermével. Otthon leveszem az utcai cipőmet az előszobában, a lépcsőházban megkérdezem a szomszédot, hogy hozzak-e valamit a boltból.

Ha életem végéig...

Ha nem beszélek a háborúról...

Ha mindig látják, hogy én ilyen vagyok...

Hogy ez vagyok én...

...akkor...